

[Knud Jespersen.]

at dette her er umuligt, fordi den regering, vi har nu, har ført den eneste mulige politik, nemlig augustforligets. Man må da huske, at i august stod man her og erklærede, at nu havde man sat ind for virkelig at gøre noget. Man ville fastholde beskæftigelsen, diskontoen og kronen. Hvad er der sket siden? Der er sket en faktisk devaluering af kronen med omkring 6 pct., man har forøget udlandsgælden med over 2 mia kr., og priserne stiger minimum med 2 pct. Alligevel klamrer man sig til det augustforlig, som om det var en hellig ko – og det er det måske, det er måske et af de få principper, man har tilbage i socialdemokratiet.

Nu siger man, at hvis man gør det, kommunisterne har foreslået, så går det helt galt. Jeg skal kun anerkende én ting, at dette forslag kom som en parallel til augustforliget.

Da nægtede man os at behandle det. Da det ikke blev behandlet ved denne lejlighed, så synes vi, at man skulle konfronteres med to muligheder, men én løsning. Alle jeres løsninger har været umuligheder, det er jo sandheden. Man kan kigge på stigningen i arbejdsløshedstallet år for år. Ja men I har erklæret krig imod beskæftigelsesmangelen mere end nogen anden regering, og alligevel har vi i dag 111.000 arbejdsløse. I har erklæret jeres kærlighed til de ældre, til de syge, og når vi siger: hvorfor så ikke tage den nedslidte arbejdskraft, så spørger økonomiministeren – og det tror jeg faktisk slet ikke han mener – om vi forestiller os, at det skal være med tilbagevirkende kraft. Til orientering for økonomiministeren gælder de forslag, vi stiller, hvad enten det er genfrem-sættelser eller det er aktuelle, nye fremsættelser, fra den dag, man vedtager dem. Det gælder også dyrtidsreguleringen. Jeg troede, at økonomiministeren vidste, at det ikke er dyrtidsregulering fra 1914 og 1915, for så havde vi et anseligt efterslæb, som vi ingen andel eller skyld har i; det har derimod økonomiministeren og hans forgængere.

Jeg er også nødsaget til at sige, når man taler om, at hvis udenrigshandelen reguleres, så kommer vi i en situation som i 1930erne, det bliver forfærdelige forhold: ja men hvem var det, der regerede i 1930erne? Det var økonomiministerens forhenværende partiformand, statsminister Stauning. Det var den Stauning, der blev berømmet af hr. Aukens forgængere, fordi han netop i en tid, hvor det væltede ind

med byrder over det danske folk, greb ind og sagde: nu regulerer vi udenrigshandelen; når vi ikke kan få eksporten sat op, så må vi begrænse importen.

Vi har dokumenteret gang på gang, at 70 pct. af det, vi importerer, kan fremstilles i vort eget land. Ja men, siger ministeren, så kommer vi i den situation, at ingen vil handle med os. Ifølge forretningsordenen har man hverken lov til at sige »idioti« eller »vrøvl«, og jeg vil overhovedet heller ikke bevæge mig på det niveau, men jeg vil sige, at det er »nonsens«. Der findes ikke et land i hele verden, der ikke er interesseret i at handle med os, har brug for nogle af vore varer.

Jeg har ikke sagt, at man skal lukke udenrigshandelen, jeg har sagt, at den skal bringes under kontrol. Jeg forstår altså, at økonomiministeren dér nærmest er enig med de vældig tapre forkæmpere for en totalt fri handel på verdensarenaen. Den har foreløbig ført til de 111.000 arbejdsløse, den har ført til et betalingsbalanceunderskud og en udenlandsgæld, som er uden sidestykke i historien. Så kan man jo godt stå op og besværges det og sige: det ville vi slet ikke, og noget af det, vi har gjort, har virket lidt uheldigt. Ja, det tør nok antydes. Augustforliget har virket ganske voldsomt, og det gælder jo også septemberforliget i fjor.

Hvor skal pengene komme fra, siger man, for det er også et spørgsmål om finansiering. Ja, ja, men lad os stadig væk tage det med værdistigningerne, som økonomiministeren sprang ved siden af. Jeg ved, at han kender til det, men jeg tror, hr. Auker heller ikke har megen forstand på den sag. Det er fastslået, at fra 1975 til 1976 er de reelle kapitalgevinster steget med 19,2 mia kr. Hvorfor vil økonomiministeren ikke have fingre i dem? Fra 1950 til 1976 er de steget med 171,8 mia kr. Ja men det er lønmodtagerne, man vil holde i lænker. Det er lønmodtagerne, der skal ligge på de 2 pct. Det er dyrtidsportionerne, der skal beskattes, men dette her vil man ikke røre ved, og så forklarer man: vi kan jo ikke gøre andet, for så går vi kommunisternes vej, og det er altså simpelt hen ganske umuligt.

Jeg noterer også med interesse, at denne registrering og skatteunddragelserne også var noget, man gik i en bred bue uden om. Økonomiministeren har, mens han var i opposition, sagt, at antagelig var det en 15–17 mia kr. – det var for ikke at komme til at citere kommunisterne. Senere har Aktuelt skrevet, at det nærmere var